

Xabier Letona

◆ ARGIAKO ZUZENDARIA

DANI BLANCO

Espainia, munduko 30 ustelenen artean

“**ESPAINIAN** ez da aste bakarra pasatzen ustelkeria arazo bat hedabideetako tituluetan agertu barik”. Arte telebista kate frantziar-alemaniarrek Espainiako ustelkeriaz egindako dokumental baten aurkezpen gisara jaurtitako eztena da, baina ez dabil urruti. Wikipediara bisita bat eginez eta “ustelkeria Espainian” jarriz gero, primeran ikus daitezke chunka kasuetatik dozenaka ezagunenak: oraingo Bárcenas PPko diruzain ohiaren kasua, Alcorcóneko udalaren (PSOE) legez kanpoko mailegunena, Carlos Divar Espainiako epaileen buruzagiaren gastuena, Pitiusa operazioa, errege familiako Urdangarinena, EEE faltsuen auzia Andaluziako Gobernuan (PSOE), Zarrafalla, Gescartera, Forcem, Tabacalera-Alliarta, Villalonga, Filesa, PSV, Barrionuevo-Vera, Gerra anaiena...

Rajoyren Gobernuaren oraingo garaian, Rodriguez Zapaterorenean, Aznarrenean, Felipe Gonzalezenean edo Adolfo Suarezenean, Espainiako demokrazia beti gaztearen gobernu garai guztietan, ustelkeria auziak handiak izan dira, bereziki azken 25 urteetan, etxebizitzaren burbuila eta berarekin batera sortu zen finantza burbuila handitzen aritu diren bitartean.

Espainian asko eta erdeinu kutsuz hitz egin eta idazten da errepublika bananeroetako ustelkeriez. Bere errealitatea, ordea, ez da askoz hobeagoa. Bada Nazioarteko Gardentasuna izeneko GKE bat eta urterto agiten du mundu mailako 176 herrialderen ustelke-

ria zerrenda. Iragan abenduan aurkeztu zuen 2012ko txostena eta aipatu zerrendan munduko ustelenen artean Espainia 30.a zen.

Ez da erraza ustelkeria, alderdi handiak eta herritarren arteko hiruki horretan gertatzen dena ulertzea. Baina ustelkeria energiaren gisako zerbait dela iradokitzen du, ez da ez sortzen ez desagertzen, eraldatu baizik. Hedabideetan eta kalean egiazkoa eta oroko-

Nazioarteko Gardentasunaren 2012ko txostenean, 176 herrialderen artean, munduko ustelenen artean Espainia 30.ena zen

rra den ustelkeriarekiko mespretsu orokorra dago, bereziki politikarien artean ematen denarekiko. Gero, ordea, oso agerian dago ustelkeria politikoaren kasu gehienak PP eta PSOERI lotutakoak direla, hau da, urtea joan eta urtea etorri Espainiako alderdi bozka-

tuenei eta boterean txandakatzen diren horiei.

PPko diputatu ohi Jorge Triasek (*El País*, 2013-01-21) salatu du PPko buruzagiek urteetan jaso dituztela milaka euro gainsari gisa. Eta kontaktzen du baita ere Aznarren lehengo legealdian, Espainiako Kongresuko azpiatzorde batean saiatu zirela alderdien finantzazio anonimoak debekatzeko eta ez zutela lortu. Azkenean, Rodriguez Zapateroren agintaldian lortu zen.

Esanguratsua da, halaber, Fernando Rodriguez ustelkeriaren aurkako fis-

kal honen ikusmoldea. Ez da batere baikorra ustelkeriaren aurkako borrokaz eta, bere esanetan, “metraileta gaizkilearen aurka baino gaitzagoa da moketa gaizkilearen aurka egitea” (*El País*, 2013-1-20).

Euskal Herriko hegoaldea ez da salbu, noski. Eta ustelkeria mailak hegoko auzokoen kolorerik ez badu ere, ustelkeria pasarteak ugariak dira. Urralburu eta Otano auzia izan liteke horietako ospe-

suetuetakoa, eta seguruenik ez da kasualitatea gaur egun diren balizko ustelkeria kasuak erresuma zaharrari lotutakoak izatea. Cervera eta Nafarroako Kutxaren auziak hor

gori-gori. Eta kasualitatea orain ere, orain arte bederen, Foru Legebiltzarrean Nafarroako Kutxaren ikerketa ukatu duten alderdi bakarrak UPN eta PSN dira. ■

